

דברי הכפר

יום כיפור

תשפ"ז - 2026

זמני כניסת ויציאת הצום

כניסת הצום 18:11

יציאת הצום 19:14

גיליון מס. 2946 * ז תשרי תשפ"ז * 18 בספטמבר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

נוער הגבעות עובר לפעול בתוך הקו הירוק

אדמות מגיד אל-כרום על הכוונת. נערי גבעות הקימו שם מאחז.

ובכן זה מה שקורה ממש כרגע בצפון הארץ, בשטחי הגליל המערבי והצפוני.

באוגוסט, יו"ר הציונות הדתית בצלאל סמוטריץ' הציג את תוכניתו לייחוד הגליל ואמר: "כן. מייהדים!" את הנגב והגליל, הוא גם מבקש להשתלט על מנהל התכנון ורמ"י (רשות מקרקעי ישראל). "אנחנו הולכים לדרוס הליכים ואנשים כדי לאפשר לחוות לקום".

פרקטיקת הנישול שמבוצעת ביהודה ושומרון עוברת כעת לגליל המערבי והצפוני. הדבר מסכן את הרקמה העדינה של שיתופי פעולה בין יהודים וערבים המכוונת לפעילות משותפת לקראת הבחירות.

החברה במגיד אל-כרום ובכפרי הסביבה כבר רועשת מרגע שנוער גבעות התיישב על אדמות פרטיות של כפר מגיד אל-כרום שנמצא בגליל העליון כבר בסופ"ש האחרון.

פיזית זה התחיל לפני כחודש כאשר תושבי מגיד אל-כרום הבחינו בקבוצה של נערי גבעות שהתחילו להסתובב באדמות פרטיות ושטח פרטי של תושבי הכפר, לנווט ולבדוק את השטח. בסופ"ש האחרון הם הקימו מאחז בלתי חוקי על אותן האדמות - שמו סככות, משכו מים וחשמל והתיישבו שם כאילו הם בעלי הבית. ממש כמו שהם עושים בגבעות השומרון ובנימין. האלימות בדרך.

כבר ארבעה ימים תושבי מגיד אל-כרום נמצאים באותו השטח בדרישה לטיפול ולגירוש הפולש, תוך נוכחות וניסיון לשמור על אדמותיהם והעצים שיש בתוכם כי כולנו יודעים מה נוער גבעות עושה - שורף עצים, חותך אותם, גונב ומשחית.

המשטרה סוף סוף התערבה אבל כמקובל במקום לגרש את הפולש, מונעת מבעלי קרקעות ואדמות חקלאיות להיכנס אליהן.

אותה פרקטיקה של גניבה שמתרחשת בגדה, עוברת כרגע לאדמות אזרחים ערבים בצפון, תחת התוכנית גדולה של "ייחוד הגליל" המטרה היא ליצור איזורי חיכוך בלתי פוסקים בין יהודים לערבים ולמנוע בסופו של דבר מהערבים להצביע.

בעל קרקע חקלאית של עצי זית ופרי הדור התראיין וסיפר: "שהם בודקים את השטח, מנסים להבין מה הם יכולים לגנוב, באים לעשות פרובוקציה, ומנסים לראות מי יעצור אותם".

זה לא קומץ קטן, ואלה לא עשבים שוטים, זה זרם כהניסטי שממומן ע"י הממשלה, הזרם הזה יגנוב, ישחית, יעלה באש וירצח.

ומי שלא עוצר בגדה, לא יעצור בגליל ולא במשולש שרון ובטח לא בנגב.

להרבות בסיופות חרון אף אדני

1. בין השנים 1961 ל-1974, הייתה הן סוזמן היהודיה חברת הפרלמנט הדרום-אפריקאי היחידה אשר התנגדה בנחרצות למשטר האפרטהייד. עמדתה הנחרצת כלפי המשטר הגזעני הביאה להתנכלויות רבות מצד המשטרה כלפיה, כולל האזנות למכשיר הטלפון שלה. התנגדות כמו שלה לא הייתה נפוצה בקרב מרבית האוכלוסייה הלבנה בדרום אפריקה. במקרה אחד, האשים אותה שר בממשלת דרום אפריקה כי שאלותיה בפרלמנט מביכות את המדינה; לכך היא השיבה: "אלה לא שאלותיי אשר מביכות את דרום אפריקה, אלה תשובותיך!"

2. למתנגדים לשלטון האפרטהייד בישראל היום ומאז ומתמיד הייתה בעיה לגרום לצעדים שהם עושים נגד האפרטהייד והכיבוש לשנות את המציאות. ממש כמו שהיה הדבר במדינת אחות חביבה דרום אפריקה. ישבתי בשנות השמונים 120 יום בכלא. לא לבד עם חברים. הייתה לזה השפעה על פני החברה הישראלית של עלה כמוש שנושר מעץ בסתיו. כלומר נאדה. כלום.

3. לכן בפרפרזה על דברי הלן סוזמן אפשר לומר לשר התרבות והספורט שאלה לא הצילומים מהסרט שמביכים את מדינת ישראל, כי אם המעשים שנעשו בעזה ובנותיה.

4. כשאני רואה איך ישראל הרשמית מתפתלת אל מול סערת NAZA בעולם (אם להשתמש במונח של קורט וונגוט מסיפרו "עריסת החתול", שם המונח "חרון אף אלוהים" מתורגם ל"סופת חרא") הרי שמתברר שאת המציאות בחברה הישראלית האפרטהיידיסטית נוכל לשנות רק כמו בדרום אפריקה. כאשר תתחוללנה הרבה סופות חרא בחוץ שתחשופנה את האמת לאור השמש של משפחת העמים עד שכל תירוצי ה"אנטישמיות" וה"שקרים" יתאדו באור הבוהק של שמש האמת.

6. בצילום (להמחשה) - הלן סוזמן חברת פרלמנט יהודייה שלא התביישה לומר את האמת גם כאשר קראו לה שקר. והייתה מוכנה תמיד לשלם את מחיר האמת שהיא אומרת

NAZA | מילגרם צדק

גל השנאה ששטף את המדינה ליוצרי הסרט נז"א (נזק אגבי). אנשים מאיימים לרצוח אותם, שר התרבות והספורט מאיים לשלול את אזרחותם, גל עכור של קללות וחרפות ממכונת הרעל. אבל גם אנשים שלכאורה נחשבים מתונים נזעקים על הפגיעה הגדולה בצה"ל ובמדינת ישראל. מה שמפתיע יותר היא העובדה שאנשים שמצהירים בריש גליי על כך שאין בלתי מעורבים בעזה או חפים מפשע, נפגעים עד עומק נשמתם מסרט שאומר בדיוק אותו הדבר.

1. בשנת 1945 צילם אלפרד היצ'קוק סרט דוקומנטרי בצבע על מחנות הריכוז. בעיקר על ברגן בלזן. הסרט נגנז בעיקר משום שאנשים לא האמינו שהוא אמיתי. הסרט נקרא 'סקירה עובדתית על מחנות ריכוז'.

2. גם הבמאי אלן רנה עשה עשר שנים אחר כך סרט דוקומנטרי קצר על השואה 'לילה וערפל' הוא לא נגנז אבל בעיקר ישפיע על סרטי שואה שיעשו בעתיד.

3. בארה"ב יצליחו להתמודד עם נושא השואה רק כאשר בשנת 1977 תשודר בטלוויזיה אופרת סבון שנקראה איך לא 'שואה'. עם מריל סטריפ כמובן. בין פירסומות לסבון ולדיאודורנט אמריקה הוכתה בהלם.

4. גורלנו ונושא הג'נוסייד בעזה לא יהיה שונה. מילגרם צדק!

* (הערה) **סטנלי מילגרם**, פסיכולוג חברתי מאוניברסיטת ייל, בחן את מידת ההיענות של המשתתף לציית לסמכות שהורתה לו לבצע פעולה שעלולה להיות מנוגדת לערכיו או למצפנו. הניסוי נחשב לאבן דרך בפסיכולוגיה החברתית.

פינת הקריקטורה השבועית: אבל העם רוצה אותי!

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה | דוד אלמן

לוי גניסלב ז"ל - (7/1/2011 - 12/6/1925)

לוי חבר הקיבוץ וממייסדיו כלומר מוותיקי הקיבוץ.
לוי היה בן יחיד להוריו. גדל בגרמניה המזרחית והגיע לאנגליה
ב-"קינדר-טרנספורט". באנגליה הגיע לוי למנצ'סטר שם חי עם ילדי
מנזיגורסקי. הוא תפקד שנים רבות כמנהל החשבונות של מפעל הבונים.
עבר להנהלת החשבונות של הקיבוץ. אדם שקט וצנוע אבל מאחורי השקט
הזה נמצא אדם פעיל מאד מהבחינה הקוגניטיבית.
לוי, כרבים מחבריו הוותיקים, משמש אף הוא כאבן דרך משמעותית
בהיסטוריית כפר הנשיא.

<https://khbbm1.wixsite.com/2011-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

קבלו באהבה ובשמחה את החברים החדשים שהצטרפו לקהילת כפר הנשיא בשנת תשפ"ו:

משפחת שולץ

שלום קהילת כפר הנשיא,

אני שמרית שולץ,

גובה 2.31 (על קביים 🦿) אמא לזואי בת הכמעט 13.

לכפר הנשיא הגענו מקיבוץ יראון לפני 4 שנים.

השנים פה העניקו לנו שלל חוויות והכרות נהדרות שחדרו לנו עמוק ללב.

וזו עיקר הסיבה שהחלטנו להטמיע את שורשינו בכפר.

בכובע הראשי שלי אני מורה לתאטרון בבתי ספר וחוגים פרטיים. בנוסף מלמדת יוגה, שרה בכל הדמנות בטקסים וערבי שירה ואמנית רחוב על קביים ופסלים חיים, כשמזדמן לי.

זואי בכיתת דובדבן הנהדרת וחלק בילתי נפרד מהנעורים. לומדת בבי"ס עיינות ירדן ומחזיקה בכבוד בתואר הנכסף "דוקטור לבייביסיטרים", מעצם היותה מאוד אחראית, בעלת לב רחב ואוהבת ילדים עד מאוד.

אני חלק מוועדת תרבות של הכפר ומצוות תפאורה של פורים ונהנית מכל רגע.

מעבר לקהילה, אני אוהבת פה את הנוף המשגע, את החיוכים בשבילים, את פתיחת הפאב הספונטנית, את הילדים שאת רובם אני מכירה דרך חוג התאטרון, שמעבירה עכשיו שנה שלישית ב❤️ הקיבוץ, את לב הקיבוץ, את החגיגות המשותפות בחגים ואת התחושה הנהדרת שיש פה מקום לכולם.

מתרגשות להיות חברות בכפר הנשיא 🦿

זואי ושמרית שולץ.

משפחת אזרן

שלום ואיזה כיף!
 אנחנו אשר (אשי) וענבל אזרן
 גרים בקיבוץ בשנים האחרונות .
 מגדלים פה שלושה מתוקים
 עלמא (8), בר אליה (6) ויעלה הקטנה בת שנה
 אשי, מטפל ברפואה סינית, בקליניקת "עץ הזית" - קליניקה קהילתית בחצור הגלילית.
 ענבל, מטפלת במרכז מפנה (התערבות טיפולית מוקדמת ומחקר באוטיזם של הינקות) בראש פינה.
 אנחנו משפחה שאוהבת לעבוד בגינה ולהיות בטבע, לרקוד לשמוע מוזיקה, ולהנות עם חברים טובים ✨
 אוהבים להגיע לאירועים קהילתיים וגם לקחת חלק בעשייה, ולא מוותרים על בציר טוב של תל רומן כמובן 🍷

כבר 7 שנים שהקיבוץ הוא הבית שלנו והקהילה היא המשפחה

החיבור לקיבוץ מגיע מתוך רצון לחיות בסביבה קהילתית, ערכית ופשוטה, עם שכנות טובה, מעורבות ותחושת יחד. חשוב לנו לקחת חלק בחיי הקהילה, לתרום ממה שאנחנו יודעים ויכולים, ולגדל את ילדינו במקום שיש בו חיבור לאדם, לטבע ולחיים משותפים.

שמחים ומתרגשים להיות חברים !

משפחת ג'ויס

לכבוד חברי קהילת כפר הנשיא, נעים להכיר!

אנחנו משפחת ג'ויס, דיוויד (37), נגה (36), יונתן בן השנה והחתול ג'ורג'. עברנו לגליל העליון לפני 4.5 שנים בעקבות העבודה והתאהבנו באזור הכי יפה בישראל, למרות קשיי המלחמה נשארנו ואפילו התגבר הרצון שלנו להקים פה בית.

דיוויד במקור מאנגליה ונגה במקור מיבנה.

הכרנו לפני 11 שנה בצרפת בלימודי יינות וכרמות, עבדנו ברחבי העולם. לאחר תקופה בצרפת החלטנו שאנחנו רוצים לגור בישראל וכיום שנינו עובדים ביקב רמת הגולן, דיוויד מבקר איכות ונגה ייבנית.

בזמננו הפנוי אנחנו מאוד אוהבים לטייל בארץ ובעולם, לבשל, לארח ולגדל צמחים.

לפני שנה נולד בננו הבכור יונתן שהרחיב לנו את המשפחה ואת הלב.

אנחנו מאוד מתרגשים להצטרף לקהילה החמה של כפר הנשיא ולגור ליד שכנים שהם גם חברים!

משפחת פורת

אנחנו משפחת פורת - הדס, ברק (ברי), שחר, איילה ואלון.

משפחה שאוהבת אנשים, בית פתוח, ארוחות משותפות והמון רגעים קטנים של יחד - ולפעמים גם דיונים חשובים על "מי סיים את השוקולד בלי לשאול".

הדס בת 47, מדריכת הורים בעמותה, מלווה משפחות והורים מתוך אמונה גדולה בקשר, הקשבה וקהילה - וגם יודעת היטב שבבית שלה זה לפעמים האתגר האמיתי של המקצוע 😊

ברי בן 51, עצמאי בתחום האדריכלות והפיקוח, איש של עשייה, יצירתיות ואנשים, שמגן, מצייר, ואוהב מאוד ספורט מכל סוג שקיים.

שחר בן 13 - אוהב כדורסל, משקיען ובעל לב גדול, שכבר מבין שהחיים הם לא רק התקפה מהירה.

איילה בת 9 - רגישה, חכמה ומלאת שמחת חיים, עם זיכרון מצוין לכל מה שהובטח לה אי פעם.

ואלון בן 7 - סקרן, מצחיק, מלא אנרגיה, ומצליח לגרום לנו לצחוק גם ברגעים הכי פחות צפויים.

אנחנו חיים בקיבוץ כבר שנים רבות, והקהילה כאן היא חלק משמעותי מאוד מהחיים שלנו.

הרבה מהחברים שלנו הפכו עם השנים ממש למשפחה, והתחושה של שייכות, קרבה ועזרה הדדית היא משהו שאנחנו מאוד מעריכים ומרגישים ברי מזל להיות חלק ממנו.

הבית שלנו בדרך כלל פתוח - ותמיד יש בו אוכל שמספיק לעוד כמה אנשים מסביב לשולחן 😊

(יש מי שיגיד שזה חלק מהאופי הקיבוצי, ואנחנו לא מתווכחים.)

אנחנו אוהבים לארח, להיות עם חברים, לקחת חלק, לעזור כשצריך ולהיות בנתינה מתוך מקום טבעי ופשוט.

החלום שלנו הוא להמשיך לגדל כאן את הילדים שלנו, בתוך קהילה שאנחנו אוהבים ומרגישים בה בבית.

להמשיך להיות חלק פעיל, תורם ומשמעותי מהמקום שכבר מזמן הפך עבורנו להרבה יותר ממקום מגורים.

באהבה,

משפחת פורת ❤️

משפחת בילט

אנחנו טליה וצחי מגיעים לכפר הנשיא מהישוב רקפת במשגב שם גרנו בעשר השנים האחרונות. שנינו עוסקים בעולמות החינוך והטיפול עם אנשים שמתמודדים עם קשיים שונים בחייהם.

צחי, בן 48, יזם, הקים והיום מנהל את עמותת "נפש חופשית". העמותה מפעילה תוכנית חינוכית טיפולית עבור בני נוער מחו"ל המתמודדים עם קשיים שונים בחיים שלהם. מאז ה-7/10 העמותה תומכת גם בתהליכי עיבוד טראומה עבור שורדי נובה, משפחות שכולות ואנשי חינוך משדרות ומועצה אזורית אשכול. את צחי אפשר לפגוש במגרש הכדורסל או במתקן האימונים הקרוב, אוהב לטייל, לבשל ולשטוף כלים.

טליה, בת 37, התחילה את דרכה בעולם החינוך כמדריכה לנוער בסיכון ב"כפר הנוער נירים". בשנים האחרונות עובדת כמתאמת טיפול עם מתמודדי נפש ומלווה אותם בתהליכים שונים ומגוונים בחייהם. כיום עובדת בבית מאזן "בית של תקווה" בכרמיאל המשמש חלופת אשפוז פסיכיאטרי עבור מתמודדי נפש, וכן בטיפול יום שם מלווה אנשים עם ptsd שמופנים לטיפול דרך משרד הביטחון. את טליה אפשר למצוא במסיבות, במפגשים חברתיים, בארגון אירועי תרבות וליטוף בעלי חיים אקראיים בשטח.

תשמרו על פוקוס רגע

לצחי 3 ילדים מנישואים ראשונים .

דותן, בן 21, קצין בשריון, בשנתיים האחרונות אפשר למצוא אותו בעיקר בעזה וסביב הקו הצהוב .

ירדן, בת 18, תלמידת י"ב בבית ספר אנתרופוסופי ביישוב לבון. את ירדן אפשר למצוא בעיקר במיונים לשנת שירות ובמטלות לימודיות אחרונות .

אלעד, בן 14, תלמיד כיתה ט' במשגב. אפשר למצוא אותו בעיקר אצל חברים ובמגרשי הכדורסל .

לנו יש שני ילדים משותפים-

שחר, בן 7, תלמיד כיתה ב'. אפשר לזהות אותו בקלות בשבילים בזכות השיער הג'ינג'י והכדורסל שצמוד אליו רוב היום .

אביב, בן 4, נותרה לו עוד שנה בגן חובה, אפשר למצוא אותו תמיד עם חיוך ובמשחק עם חברים וחברות .

שמחים ונרגשים לקראת תהליך הקליטה וההיכרות.

לביא מושקוביץ

סיפור לשבת

לבקש מחילה עד כמה?

מה חייבים לעשות בשביל מחילה?

מסופר על מורה שלימד בתלמוד תורה בארצות הברית, במהלך השיעור הוא פגע בתלמידו ובעקבות כך עזב הילד את כותלי המוסד. ההורים דיווחו להנהלה כי הילד עלה לישראל והוא לומד שם בישיבה. לאחר 20 שנה אחד מתלמידי אותה כיתה, הגיע לביקור במוסד לחולי נפש וזיהה שם את אותו התלמיד הפגוע. לשאלתו מה הוא עושה שם? השיב כי הוא מאושפז כאן כבר 20 שנה - כיוון שלא יכל לשאת את הבושה והפגיעה שפגע בו המורה הנ"ל. התברר בין היתר שהוריו שיקרו והחביאו את עובדת הילד החולה באמתלה שהוא עלה לישראל. התלמיד הזדעזע ורץ לספר לרב שלימד אותם באותה התקופה, זה מיד עזב הכל ונסע לבקש מחילה מהחולה.

כשהגיע המורה, לבית הרפואה הזדעזע עד כמה כעס נאגר באותו תלמיד וכל תחנוניו לסליחה לא הועילו. עד שמצא לו אותו בחור פתח לקבל את סליחתו כשבפיו הדרישה הבאה: "כשם שפגעת בי ליד כולם - אמחל לך ליד כולם. זה המעט שתוכל לעשות על הרס חיי במשך 20 שנה... רק שתדע (הוסיף החולה) יכול היה לי להיות לי כבר ילד בגיל בר מצווה..."

המלמד לא אחר למלא את רצון החולה. נסע מיד אל בית הספר לבדוק את רשימת התלמידים שהיו באותה כיתה ולהזמין. לאחר מספר טלפונים התברר לו ששניים אינם בין החיים, 4 נמצאים בישראל ושניים שליחי חב"ד אחד באוסטרליה והשני בבומביי. הוא לא חשב פעמיים, ניגש לסוכנות נסיעות וביקש להזמין כרטיסים ל- 4 ימים לכל ששת התלמידים. עד מהרה התברר לו כי ה"סליחה" מאד יקרה ועלותה כ-17 משכורות (שנתיים עבודה ללא תענוגות).

משלא ידע מה לעשות, פנה אל רבי משה פיינשטיין זצ"ל ולאחר שסיפר את הסיפור, שאל האם הוא נדרש לשלם סכום גדול שכזה עבור מחילה?

רבי משה קם והטיח כלפיו: "תתבייש לך! אתה שואל אותי האם להוציא סכום כזה?! נניח שחלילה היית דורס כושי במנהטן ונמצאת אשם, ובפסק הדין היו גוזרים עליך שנתיים בכלא, והיית נדרש לקחת עורך-דין בסכום כפול האם היית בא לשאול אותי?! היית רץ ומשלם, רק לא לשבת בבית הכלא... אתה לקחת ילד וכלאת אותו 20 שנה בבית חולים לחולי נפש. אין לך על זה מחילה!!! לאן התדרדרנו אתה מורה של ילדי ישראל...?!"

**כמה זהירות נדרשת בכבודם של אנשים... וכמה מאמץ נדרש על מנת
שימחלו לנו...**

**וכל מי שמוריד מכבודו ועושה מאמץ שימחלו לו – הקב"ה משיב לו מידה
כנגד מידה ומחל לו על עוונותיו...**

